

Thư Gửi Các Bạn Mình – Số 21

Các Bạn Mình Thân Mến,

Thư này gửi đến Các Bạn Mình từ một nơi cách chỗ mình ở gần bốn giờ bay (nói cho rõ: máy bay bay chứ chẳng phải người bay đâu nhé). Ngồi mò mẫm mò cò bằng hai ngón tay trên bàn phím của chiếc laptop mang theo trong một căn phòng không có internet. Do vậy, muốn đọc i - meo - i - móc thì phải nhờ chiếc Iphone. Con gái biết bố đi xa cần đọc i - meo nên đã cài internet vào điện thoại. Nếu không có chiếc Iphone thần kỳ, mình cũng chẳng khác nào ông Lỗ Bình Sơn trong phim đã xem từ những năm đầu của thập niên năm mươi, thế kỷ trước, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra chung quanh dù rằng quanh mình vẫn người và người đang hoạt náo thế sự. Thế mới biết rằng đời sống ngày nay lệ thuộc vào kỹ thuật truyền thông tân tiến như thế nào... Thấy đám con cháu dùng 10 ngón tay lướt trên bàn phím hoặc trên màn ảnh điện thoại nhỏ xíu mà phát thèm. Nhưng thèm thì cứ thèm, chứ khả năng thì chỉ hai ngón mò cò hoặc bấm từng chữ trên Iphone mà thôi, vậy mà vẫn trật lên trật xuống. Điều này chỉ rõ một thực trạng là:

“Bấm tay đếm tuổi, rõ già!

Mỏ cò đôi ngón tà tà thế thôi.

Gõ cho vui chuyện với đời

Nguồn cơn máy nổi ai người tri âm...

Cũng cần báo tin cho Các Bạn Mình biết thêm là sau khi hoàn tất thư này, mình sẽ mang laptop đến Starbuck mua một ly cà phê Cappuccino nóng rồi tìm một góc ngồi, mở máy gửi cho Các Bạn. Quanh chỗ mình đang tạm trú thấy nhan nhản tiệm cà phê Starbuck, tiệm nào cũng có internet.

Bắt đầu vào thư: Số là, như trong Thư Gửi Các Bạn Mình (TGCBM) số 20 mình có thưa rằng mình đang có một chuyến đi xa lâu ngày nên chắc không thể viết TGCBM được. Nhưng chợt nhớ mình có một chiếc laptop bỏ nằm xó, ít khi đụng tới. Chiếc laptop này chỉ xử dụng vào những dịp có trại Hướng Đạo dài ngày cần thực hiện các bản tin ở trại huấn luyện hay trại họp bạn. Chiếc máy thuộc loại có tuổi nên khi gõ chữ hay bị trở ngại, may nhờ có Phạm Bá Đức chỉ chỗ đem đi điều chỉnh, định cài vào window 10 thay cho Vstar cổ lỗ sĩ, nhưng máy cũ không kéo nổi nên chỉ phải thay vào window 7. Thấy gõ cũng ngon lành nên rất vui, cứ có chút thì giờ rảnh là mang máy ra mổ, mất cả tuần mới xong bài gửi cho Các Bạn Mình.

Nói vòng vo mãi chắc Các Bạn Mình chẳng biết mình đang ở đâu, làm gì. Xin thưa, mình đang ở California, ở ké với con trong một căn nhà nằm cạnh bãi biển Huntington Beach. Vì cần có thì giờ phụ giúp con nên chưa liên lạc với Các Bạn Mình ở Nam Cali trừ hai người là Phạm Bá Đức và Nguyễn Đình Cường. Những lần có dịp sang Cali là mình ở nhà của Đức. Trước năm 2011 mình ở nhà Nguyễn Mùi. Đức và Mùi là hai bạn thân THĐ từ nào đến giờ. Viết đến đây chợt nhớ chuyện của hơn 10 năm trước khi Nguyễn Mùi chưa mất. Có lần mình sang Cali dự buổi họp mặt với anh em ngày xưa làm ở Phủ Tổng Ủy Công Vụ và ngụ tại khách sạn với anh em trong khu vực Little Sài Gòn, buổi sáng theo anh em ra quán cà phê, vài phút sau thấy Phạm Bá Đức bước vào quán. Thế là trưa hôm đó hai vợ chồng Nguyễn Mùi tìm đến khách sạn bắt mình trả phòng để về nhà Mùi ở, mình viện đủ mọi lý do để ở khách sạn cũng không được. Những lần sau đó, mỗi khi có dịp sang Cali đều ở nhà của Mùi, sau này ở nhà Đức.

Khi còn Nguyễn Mùi, lúc nào sang Cali, Mùi là người đưa mình đi đây đi đó viếng cảnh hoặc thăm bạn bè, có khi lên tận San Jose, San Francisco, San Diego... Những năm sau này Phạm Bá Đức thay Mùi. Ngoài ra còn

một người nữa, nếu không nhắc tới e rằng thất lễ. Đó là Nguyễn Đình Cường, người mình đã gặp vài lần tại nhà Mùi trước đây nhưng mãi đến năm 2010 khi gặp nhau trong đại hội BTX – THĐ tại Houston, chúng tôi mới thật sự thân thiết. Tuy mới thân nhau chỉ năm sáu năm nay nhưng có rất nhiều chuyện đáng nhớ. Mỗi lần sang Cali là phải gọi Nguyễn Đình Cường để cà phê cà pháo, ăn uống họp mặt (Nguyễn Đình Cường từng nói: hễ nghe HKC gọi là y như rằng chàng ta đang có mặt ở Cali...). Lần nào sang Cali mình cũng yêu cầu Nguyễn Đình Cường chở cho đi thăm mộ chị Đỗ Thị Tiến, không sót một lần nào. Lần này vì còn ở khá lâu nên chưa nhắc vội, thế nào chàng ta cũng chở đến khu nghĩa trang có tượng đài thuyền nhân trên đại lộ Bolsa vào một buổi sáng thứ tư (chàng luôn luôn viếng mộ vợ mỗi sáng thứ tư) để thay hoa thay nước và thắp nhang cho vợ. Rồi còn phải ghé thăm và thắp nhang cho bạn hiền Nguyễn Mùi. Chuyện gặp Các Bạn Mình khác, họp mặt, thăm viếng thì tùy nghi sắp xếp sau. Thế mà có một buổi sáng đang đi bộ ở bãi biển, Lê Mạnh Trí từ Arizona gọi cho biết là đang có mặt ở Cali và réo ra ngay Bolsa ăn mì... Lại nhận được điện thoại của Trần Đình Bút từ Việt Nam gọi sang khoe rằng...đã dụ được vợ sang Mỹ chơi hai tháng. Bút có thẻ xanh gần hai năm và ở thành phố Lubbock – Texas. Bà vợ không thèm đi Mỹ...

Đang ở Cali nên sẵn nói chuyện Cali luôn. Cách đây năm bảy năm, Phạm Bá Đức có chở vợ chồng mình đến thăm bảo tàng viện J. Paul Getty ở Los Angeles. Năm sau khi qua Cali, Nguyễn Đình Cường lại chở đến đúng bảo tàng viện đó. Vì không lái xe, không biết đường đi nên khi đến nơi mới biết là mình đã đến đây rồi. Thôi thì xem thêm lần nữa cũng thích. Năm sau lại có mặt Cali, Nguyễn Đình Cường lại chở đi chơi...vòng vo xem cảnh xong lại chở vào bảo tàng viện thêm một lần nữa. Vì thương bạn đã bỏ công chở đi chơi nên hai vợ chồng đành lặng lẽ theo bước chân chàng. Tháng 7 vừa rồi, trước khi chở đi, Nguyễn Đình Cường nói... hôm nay tớ đưa hai bạn đi thăm bảo tàng viện... Nghe thế mình bèn nói ngay...*ngài đã cho vợ chồng em đến đó hai lần rồi...* Nguyễn Đình Cường

cười ha hả...*vậy hả vậy hả...để tôi đưa đi xem Hollywood.* Dạ, thưa thầy...thầy cũng cho tụi em đến đó rồi...*Thế thì đi ra bãi biển Laguna....Dạ...chỗ này nếu em nhớ không lầm thì thầy cũng cho chúng em đến đó những hai lần...Trời ơi...vậy hả...vậy hả.* Lần đó Nguyễn Đình Cường cho đi thăm một nơi có chiếc tàu bảo tàng viện Mary Queen ở Long Beach...Lòng nhiệt tình và mến bạn của Nguyễn Đình Cường mình chả bao giờ quên được...

Lần nào sang Cali, Phạm Bá Đức và Nguyễn Đình Cường cũng bỏ nhiều thời gian đi chơi đây đó với vợ chồng mình. Lần này sang ở chung với cháu nên chỉ mới hẹn nhau đi cà phê buổi sáng. Riêng Nguyễn Đình Cường thời gian này có vẻ bận rộn “gia sự” dữ lắm. Chàng đã chính thức loan báo “hỷ tín” cho mọi người ở tám phương bốn hướng cùng biết để chung vui - vào “giữa mùa thu lá bay” này, chàng cùng người đẹp Ngọc Long “Gia Long”, cả hai một lần nữa cùng bước lên “xe bông”. Xin chúc mừng anh Nguyễn Đình Cường vui với “duyên mới” (chữ của Trương Sĩ Thục từ Canada). Có lẽ từ nay chàng hết có thì giờ cho chúng tôi đi thăm bảo tàng viện, Hollywood, Laguna, Long Beach...vài lần nữa. Theo lời Nguyễn Đình Cường thì cả “thế giới” đã biết “hôn sự” của chàng và nàng. Có một cặp BTX – THĐ ở Texas gửi email cho mình nhờ chuyển lời đến Nguyễn Đình Cường như sau: “*Chúc cho đôi trẻ trăm năm hạnh phúc – Thái & Thảo*”. Thôi thì nhân đây, mình cũng chúc cho cặp Đình Cường & Ngọc Long sống hạnh phúc bên nhau cho đến khi đầu bạc “thì nhuộm” răng long “thì tròng” nghĩa là chẳng bao giờ thấy tí tẹo tóc bạc trên đầu hay chiếc răng nào rụng rơi ra khỏi mồm cả. Chúc mừng cho đôi “đàn ông tài đàn bà sắc”. Để cho Các Bạn Mình khỏi thắc mắc, tưởng là chuyện phịa, mình xin trích nguyên văn “*Thư gửi quý thân hữu*” như sau: “*Hân hạnh thông báo đến các anh, chị, em, các bạn, những người thân hữu mà tôi rất quý mến.*”

Số là tôi có một cô học trò ở Trung Học Kiến Phong từ 50 năm về trước (1966) tên là Ngọc Long. Học có hai năm ở KP, Long lại về Sài Gòn theo cha mẹ, và học ở Trung Học Gia Long. Rồi hai thầy trò đi theo hai ngã đường khác nhau. Thầy lấy vợ. Trò lấy chồng. Vợ chồng thầy vượt biên qua Mỹ năm 1978, trò và gia đình cũng vượt biên qua Mỹ năm 1978. Thầy có 2 con và 4 cháu nội ngoại. Trò có 5 con gái và 6 cháu ngoại. Cuối tháng 2 năm 2011, vợ thầy từ trần. Một tháng sau, cuối tháng 3 – 2011, chồng trò cũng ra đi. Thầy trò thỉnh thoảng sinh hoạt trong nhóm cựu GS và HS Trung Học Kiến Phong, thân thiết dần và mến yêu nhau. Long cũng là một cựu hội trưởng hội cựu nữ sinh Trung Học Long Gia Long mấy năm về trước.

Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi lễ Kết Ước giản dị tại chùa Liên Hoa vào ngày 30 – 10 sắp tới với sự chứng minh của hòa thượng Thích Chơn Thành cùng sự hiện diện của thân nhân hai đại gia đình.

Chúc các anh, chị, em và các bạn luôn vui khỏe, bình an”.

*Thân kính mến,
Nguyễn Đình Cường*

Năm hồi năm...

Bây chừ gặp lại...

Bầu hay bí?

được vài điều đáng ghi nhận. Điều đầu tiên là cung cách lái xe của dân vùng Orange County (OC). Ở đây không đề cập tới khu vực được gọi là Bolsa (hay Little Sài Gòn). Dân ở đây lái xe tương đối “tử tế” hơn dân Houston (mình là dân Houston). Về tốc độ, sau mấy tuần ngồi trước tay

lái, thấy dân ở đây có đến khoảng 80% lái xe đúng hoặc dưới tốc độ phép chứ không như dân ở xứ Cao bồi chúng tôi. Hậu quả là thói quen chạy quá tốc độ của mình bị khựng lại. Điều lạ thứ hai là chuyện đèn xanh đèn đỏ. Khi đèn vàng vừa lên thì mọi xe đều dừng lại (trừ các xe đã cán mức màu trắng), mình chưa thấy xe nào vượt đèn vàng chứ chưa nói đến chuyện vượt đèn đỏ. Ở Houston tai nạn do vượt đèn đỏ xảy ra khá thường. Nhưng khi so sánh bảng giá “phạt” của hai nơi thì thấy ở Cali tiền phạt “rất nặng”. Có thể vì vậy mà dân OC lái xe tử tế hơn dân Houston chăng? Có thể lắm chứ! Thêm một điều nữa là dân nơi đây cảm cảm điện thoại để “hàn huyên”. Vừa lái xe vừa điện thoại bị phạt rất nặng, trái lại bên Houston cứ thoải mái chia sẻ tâm tình, trừ khi phải lái ngang qua các trường học. Viết đến đây thì nhận được một email từ anhdaogroups có tựa đề “*Những chuyện chỉ có ở Bolsa (or Little Saigon)*”, xin trích nguyên văn đoạn có liên quan đến xe cộ như sau: ***Chỉ có ở Bolsa: Phân nửa số xe Toyota Camry sản xuất trên thế giới đang lưu hành tại Bolsa bởi người Việt Nam. Chỉ có ở Bolsa: Các hãng xe Nhật khi bán xe cho người Việt có thể bớt đến \$1000.00 để khỏi gắn đèn signal vì người Việt lái xe khu Bolsa không bao giờ xài đèn signal khi queo hoặc sang lane.*** Chuyện này mình chưa dám có ý - kiến - ý - cò gì nhưng khi biết mình lái xe ở Cali thì nhiều người đã căn dặn mình là phải hết sức cẩn thận khi lái vào khu Bolsa, đặc biệt là vào những chỗ đậu xe. Thật vậy, có một lần từ quán ăn ra, đang de xe lui (rất chậm vì đã được cảnh giác) thì vèo một cái, từ phía sau một chiếc xe từ ngoài đường lớn queo vào với tốc độ như đang chạy ngoài đường lớn. Mình phải ngừng hẳn xe để quan sát thì một chiếc, hai chiếc, ba chiếc xe khác nối đuôi vượt qua phía sau xe cũng với tốc độ như xe trước. Thật hú hồn ông địa. Chuyện “người thiệt việc thiệt” ở Bolsa khiến mình chùn tay và chùn luôn cả chân...

Tiếp chuyện ở Cali. Buổi sáng mình thường ra bãi biển đi bộ, hít thở không khí trong lành của biển cả. Vào những ngày cuối tuần, trên bãi biển có nhiều sinh hoạt vui chơi lành mạnh. Người ta dựng lều, dựng canopy

làm tụ điểm picnic của gia đình. Người đánh banh, đi bộ, chạy bộ, đạp xe, bơi lội, lướt sóng... trải dài dọc theo bãi biển. Những trò vui trên bãi biển kể ra cũng là chuyện bình thường. Có một chuyện khá lạ đối với mình khi thấy một sinh hoạt diễn ra trên bãi biển vào sáng thứ bảy. Đó là sinh hoạt thiện nguyện của tổ chức có tên “Life Rolls On”. Mười giờ sáng chương trình bắt đầu cho đến bốn giờ chiều. Những người thiện nguyện đến ghi danh với ban tổ chức để được sắp xếp trong nhiều toán, mỗi toán gồm khoảng 20 người, mặc những màu áo khác nhau: trắng, vàng, xanh, tím, đỏ, cam, nâu, đen... Cứ mỗi 15 - 20 phút thì có một toán thực hiện công việc như sau: Một bệnh nhân bị stroke (hay những bệnh tương tự không đi đứng được) chỉ ngồi trên xe đẩy được những người trong toán cho ngồi vào một chiếc xe để kéo đến sát mép nước biển, nơi đây họ cùng nhau bế bệnh nhân để đưa lên một chiếc phao tương tự như tấm ván lướt sóng rồi cùng nhau đẩy bệnh nhân ra xa khoảng ba bốn chục mét. Những bệnh nhân được tắm biển và đùa giỡn với sóng nước. Các thiện nguyện viên bám quanh chiếc phao, giữ cho phao không lật nghiêng hay mất thăng bằng, đồng thời cũng giữ bệnh nhân ngồi trên phao không bị ngã. Các bệnh nhân được vui đùa với sóng nước từ 15 đến 20 phút rồi lại được đưa lên bờ với thân nhân. Trên bãi thấy còn cả hai ba chục người đang chờ với đủ mọi lứa tuổi, mọi sắc dân, nam lẫn nữ, trong đó mình thấy có một bệnh nhân là một cô gái người Việt. Chứng kiến cảnh sinh hoạt trên, mình thấy được những tấm lòng nhân ái của những người làm công việc thiện nguyện và vô cùng cảm phục họ đã đem niềm vui đến cho những bệnh nhân khó có cơ hội vui chơi trên sóng nước.

Ghi nhận vài điều mắt thấy tai nghe bên Cali mà không nhắc tới vài chuyện nhỏ ở khu vực Little Sài Gòn thì e rằng chưa đủ chuyện. Thấy không ít chuyện nhưng xin ghi ra đây vài chuyện nhỏ như sau:

Chuyện thứ nhất: Có mấy lần ghé vào chợ Costco trên đường Garden Grove, điều ngạc nhiên đầu tiên là thấy đa số khách đi mua sắm nơi đây hầu hết là người Việt Nam (nghe tiếng nói), cũng có một số chú Chệt và a Xâm (nói xí xồ, không hiểu nói gì). Quan sát mấy lần đi chợ thì lần nào cũng thế, dân Nam ta chiếm đa số (cũng phải đến 70 phần trăm). Điều ngạc nhiên khác là lúc đi ngang qua những quầy quảng cáo thực phẩm (đồ ăn và thức uống) để cho các khách hàng ăn uống thử thì thấy quầy nào cũng có khoảng 20 người dân Nam đang chịu khó đứng xếp hàng để chờ đến phiên mình nhận phần ăn hoặc uống thử, trong hàng dài chắc cũng có các chú bác Ba Tàu. Có hôm mình đang đứng ở dãy bán cà phê thì nghe

từ một cặp da trắng đi ngang qua nói chuyện trong đó có câu: Chợ này quá nhiều người Việt Nam và Trung quốc (mình gọi là ba tàu – tàu quen).

Chuyện thứ hai: Ngồi bên trong một quán cà phê trên đường Brookhurst thấy bên ngoài hành lang có ba thùng đựng báo của tờ Việt Báo, Viễn Đông và Người Việt. Khoảng 7 giờ sáng có người mang báo đến để bỏ vào trong các thùng báo cho người đọc mua bằng cách bỏ 25 cents vào khe, mở nắp rồi lấy ra một tờ báo. Chuyện bình thường là như thế. Khoảng 8 giờ thấy có hai người đàn ông, một khoảng 60 và một khoảng trên 40. Hai người đến thùng đựng tờ Việt Báo lần lượt mỗi người bỏ 25 cents, giở nắp thùng và quắp một xấp khoảng bốn năm tờ, xong thông thả bước đi. Người chừng 60 tuổi lên xe lái đi. Riêng người đàn ông trẻ, sau khi cầm một xấp Việt Báo thả vào xe, trở lại chỗ thùng báo Viễn Đông bỏ 25 cents, mở nắp và thông thả nhặt từng tờ ra khỏi thùng báo kẹp vào nách. Mình và Phạm Bá Đức đếm được năm lần lấy báo, tức 5 tờ báo chỉ trả 25 cents! Người đàn ông thông thả trở lại xe và mở cửa, mở máy, lùi xe rồi phóng tới... Không thấy người đàn ông ghé hộp đựng báo Người Việt vì nó được đặt ngay chỗ cửa ra vào tiệm cà phê. Trộm nghĩ: Hai người đàn ông này đã tự Big...Big...Sale... Buy One Get Four...

Các Bạn Mình thân mến,

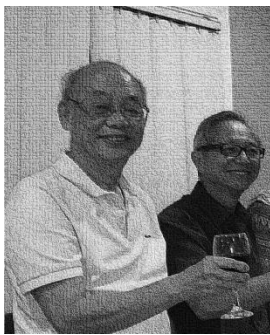
Nhiều năm trước mình có nghe một chương trình phát thanh tiếng Việt từ Cali trong mục “Ngày Nay Năm Xưa”. Một trong hai người phụ trách thỉnh thoảng có đề cập tới những sinh hoạt tại Cali, đặc biệt ở khu Bolsa và nhiều lần, khi nhắc đến địa danh này thì ông ta gọi đó là nơi “gió tanh mưa máu”. Mình chẳng phải là cư dân Cali

nên không hiểu bốn chữ “gió tanh mưa máu” mang những nghĩa gì? Hành vi ăn cắp báo của hai người đàn ông nói trên không biết có nên xếp vào loại “gió tanh mưa máu” như ông xướng ngôn viên trong mục “Ngày Nay Năm Xưa” đã phán hay không? Bốn chữ “gió tanh mưa máu” thường được nhắc đến trong tiểu thuyết kiêm hiệp của Kim Dung, có một người bạn từ Texas đã nói với mình như thế. Rồi có một buổi sáng đẹp trời trên phố Bolsa, như thường lệ, ngồi uống cà phê với mấy bạn Đà Lạt, mình là thính giả ngồi nghe rất nhiều câu chuyện thuộc loại “gió tanh mưa máu” mà Các Bạn này đã từng thấy từng nghe tung biết kể lại. “Gió tanh mưa máu” trong những sinh hoạt băng đảng, lường gạt, chụp mũ, buôn lậu, làm ăn buôn bán, chống cộng chống trừ, báo chí và ngay cả lĩnh vực tình...tính...tan (chữ tan không có g!). Chuyện nào nghe cũng hấp dẫn nhưng không thiếu phần rùng rợn...

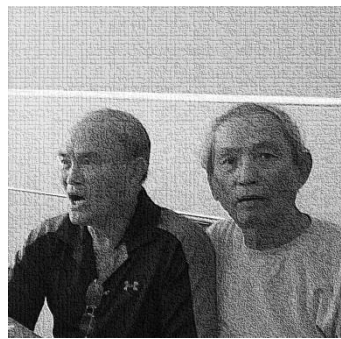
Nếu ở Cali thêm vài tuần, chắc cũng thấy và nghe thêm lắm chuyện. Được vậy, sẽ viết tiếp “Thư Gửi Các Bạn Mình” từ Cali, nhưng sẽ viết những chuyện “đẹp” để Các Bạn Mình ở Cali không mắng mỏ rằng...thì...là...dân Texas nói xấu dân Cali.

Tháng 9. Mùa thu đến rồi! Chúc Các Bạn Mình vui khỏe và hẹn thư sau.

Phong Châu

B. Đức & Nguyễn Đ. Cường

Lê M. Trí & Hoàng K. Châu

Cặp Lê M. Trí & Hoàng K. Châu

Phạm

